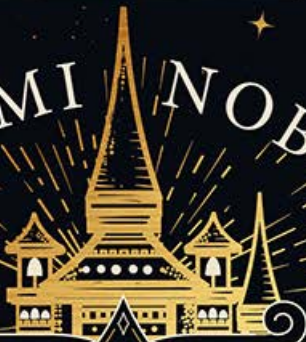

ΝΑΟΜΙ ΝΟΒΙΚ

ΣΧΟΛΟΜΑΝΤΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΩΤΟ

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αποφάσισα πως ο Ωρίωνας έπρεπε να πεθάνει μετά από τη δεύτερη φορά που μου έσωσε τη ζωή. Πιο πριν τον είχα με τον έναν ή τον άλλον τρόπο γραμμένο, αλλά είχα κι εγώ τα όριά μου. Δε θα υπήρχε θέμα αν μου είχε σώσει τη ζωή κανέναν απίστευτο αριθμό φορών, δέκα ή δεκατρείς ξέρω γω – το δεκατρία είναι και σημαδιακό. Ωρίωνας Λέικ, ο προσωπικός μου σωματοφύλακας· δε θα 'χα πρόβλημα με αυτό. Αλλά ήμασταν σχεδόν τρία χρόνια στο Σχολομαντείο, και δεν είχε δείξει ποτέ καμία διάθεση να με ξεχωρίσει για ιδιαίτερη μεταχείριση.

Πολύ εγωιστικό εκ μέρους μου, θα πείτε, να κάνω δολοφονικές σκέψεις για τον ήρωα στον οποίο χρωστούσε τη συνεχιζόμενη επιβίωσή του το ένα τέταρτο της τάξης μας. Τι να πω, ας πρόσεχαν οι χαμένοι που δεν μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα χωρίς τη βοήθειά του. Ούτως ή άλλως, *υποτίθεται* ότι δε θα επιβιώσουμε όλοι. Το σχολείο πρέπει να τραφεί με κάποιον τρόπο.

Α, μα τι θα απογίνω τότε εγώ, αναρωτιέστε, το κορίτσι που βρέθηκε στην ανάγκη να τη σώσει ο Ωρίωνας; Δύο φορές μάλιστα; Μα γι' αυτό ακριβώς έπρεπε να βγει απ' τη μέση. Αυτός προκάλεσε την έκρηξη στο εργαστήριο αλχημείας πέρυσι, όταν μονομάχησε μ' εκείνη τη χίμαιρα. Αναγκάστηκα να ξεθαφτώ μόνη μου από τα συντρίμια, όσο εκείνος έτρεχε γύρω γύρω κοπανώντας τις φωτιές που άναβε η χίμαιρα με την πυρωμένη ουρά της. Κι εκείνος ο ψυχοβόρος δεν ήταν ούτε πέντε δευτερόλεπτα στο δωμάτιό μου όταν ο Ωρίωνας μπούκαρε μέσα: θα πρέπει να βρισκόταν ακριβώς πίσω του, κυνηγώντας τον πιθανότατα στον διάδρομο. Ο μόνος λόγος που τρύπωσε εδώ μέσα εκείνο το πράγμα ήταν γιατί έψαχνε τρόπο να ξεφύγει.

Αλλά ποιος θα μ' αφήσει να τα εξηγήσω όλα αυτά; Η χίμαιρα θα μπορούσε ίσως να μη συνδεθεί μ' εμένα, αφού υπήρχαν πάνω από τριάντα παιδιά στο εργαστήριο εκείνη τη μέρα· αλλά μια δραματική διάσωση μέσα στο δωμάτιό μου πηγαίνει σε άλλο επίπεδο. Στα μάτια όλου του σχολείου ανήκα πλέον στην πλέμπα των κακόμοιρων ζωντόβολων που έχει σώσει ο Ωρίωνας Λέικ διαγράφοντας τη λαμπρή πορεία του στο Σχολομαντείο, και αυτό δε θα το ανεχόμουν.

Τα δωμάτιά μας δεν είναι ιδιαίτερα μεγάλα. Ο Ωρίωνας βρισκόταν μόλις λίγα βήματα μακριά από την καρέκλα του γραφείου μου. Ήταν ακόμη σκυμμένος και βαριανάσαινε πάνω από έναν μοβ λεκέ –ό,τι είχε απομείνει από τον ψυχοβόρο– που άφριζε κι έσταζε πλέον σταθερά στις στενές χαραμάδες ανάμεσα από τα πλακάκια του πατώματος· γιατί πώς αλλιώς θα απλωνόταν παντού σε όλο μου το δωμάτιο; Η ξεθωριασμένη πυρακτωμένη λάμψη στα χέρια του Ωρίωνα τού φώτιζε το πρόσωπο. Και μη φανταστείτε κανένα εξαιρετικό

πρόσωπο ή τίποτα τέτοιο. Είχε μεγάλη γαμπφή μύτη που ίσως μια μέρα θα φαινόταν εντυπωσιακή –όταν θα μεγάλωνε αναλόγως και το υπόλοιπο πρόσωπό του– αλλά που προς το παρόν ήταν απλά υπερβολικά μεγάλη, ενώ ιδρώτας έσταζε απ’ το μέτωπό του, όπου είχαν κολλήσει τα ασημόγκριζα μαλλιά του που ήθελαν κόψιμο εδώ και τουλάχιστον τρεις βδομάδες. Ο Ωρίωνας περνάει το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του πίσω από ένα αδιαπέραστο κέλυφος πιστών οπαδών, οπότε ήταν η πρώτη φορά που βρισκόμουν τόσο κοντά του. Ίσιωσε το σώμα του και σκούπισε τον ιδρώτα με το μπράτσο του. «Είσαι καλά;... Γκαλ δε σε λένε;» μου είπε, απλά για να ρίξει αλάτι στην πληγή. Τρία χρόνια ήμασταν στο ίδιο τμήμα του εργαστηρίου αλχημείας.

«Ναι, να ’ναι καλά η απύθμενη μανία σου για όποιο σκοτεινό πράγμα τύχει να τρυπώσει εδώ πέρα» είπα παγερά. «Και όχι, δε με λένε Γκαλ, ποτέ δε με έλεγαν Γκαλ, με λένε Γκαλάντριελ» –μη με κοιτάτε, δεν ήταν δική μου ιδέα το όνομα– «κι αν σου φαίνονται πάρα πολλές συλλαβές για να τις πεις με τη μία, απαντώ και στο Ελ».

Το κεφάλι του τινάχτηκε και με κοίταξε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, με ανοιχτό στόμα. «Ω. Ε. Α – συγγνώμη;» είπε, με τη φωνή του να δυναμώνει με κάθε συλλαβή, σάμπως να μην καταλάβαινε τι γινόταν.

«Όχι, όχι» είπα. «Εγώ συγγνώμη. Προφανώς δεν έχω μπει στο πετσί του ρόλου μου». Έφερα μελοδραματικά το χέρι στο κούτελό μου. «Ωρίωνα, δε φαντάζεσαι πόσο πολύ τρόμαξα» είπα ξέπνοη, και έπεσα πάνω του. Παραπάτησε λιγάκι, είχαμε το ίδιο ύψος. «Δόξα τω Θεώ που ήσουν εδώ για να με σώσεις, ποτέ δε θα κατάφερνα να τα βγάλω πέρα μ’ έναν ψυχοβόρο

ολομόναχη». Και άφησα έναν αξιοθρήνητα ψεύτικο λυγμό πάνω στο στήθος του.

Δε θα το πιστέψετε, αλλά πήγε να βάλει το μπράτσο του γύρω μου και να με χτυπήσει καθησυχαστικά στον ώμο, τόσο αντανακλαστικά τού έρχονται αυτές οι αντιδράσεις. Του έριξα αγκωνιά στο στομάχι για να τον ξεκολλήσω από πάνω μου. Έκανε έναν ήχο σαν *γουφ* σκύλου και τρέκλισε προς τα πίσω για να με κοιτάξει σαν χάννος.

«Δε χρειάζομαι τη βοήθειά σου, ανυπόφορο φίδι κολοβό» είπα. «Μείνε μακριά μου αλλιώς θα το μετανιώσεις». Τον έσπρωξα άλλο ένα βήμα πιο πίσω και κοπάνησα με δύναμη την πόρτα ανάμεσά μας – παρά λίγα μόνο εκατοστά τη γλίτωσε η άκρη της γαμψής του μύτης. Για μια στιγμή είχα την ικανοποίηση να δω το βλέμμα τέλειας σύγχυσης στο πρόσωπό του, προτού χαθεί από μπροστά μου και μείνω μόνη με τη γυμνή μεταλλική πόρτα, με τη μεγάλη λιωμένη τρύπα εκεί όπου μέχρι πρότινος ήταν το πόμολο και η κλειδαριά. Ευχαριστώ πολύ, ήρωα. Αγριοκοίταξα την πόρτα και ύστερα γύρισα πίσω στο γραφείο μου, απ' όπου είδα τον πολτό του ψυχοβόρου να εξαφανίζεται όλος ανάμεσα στις χαραμάδες του πατώματος, βγάζοντας ένα σφύριγμα σαν χαλασμένος σωλήνας ατμού, οπότε και μια τρομερή αποφορά σήψης πλημμύρισε το δωμάτιό μου.

Ήμουν τόσο οργισμένη που χρειάστηκαν έξι προσπάθειες για να καταφέρω να κάνω ένα ξόρκι για να την εξαφανίσω. Έπειτα από την τέταρτη προσπάθεια, σηκώθηκα όρθια και εκσφενδόνισα την τελευταία σκοροφαγωμένη αρχαία περγαμηνή στο αδιαπέραστο σκοτάδι στην άλλη πλευρά του γραφείου μου, ουρλιάζοντας με μανία: «Δε θέλω έναν στρατό από

σκουβάρα! Δε θέλω τείχη θανάσιμης φλόγας! Θέλω να *ξεβρομίσει* το αναθεματισμένο δωμάτιο!».

Σε απάντηση στις φωνές μου πετάχτηκε μέσα από το κενό ένας φρικιαστικός τόμος ντυμένος μ' ένα είδος ωχρού εύθρουπτου δέρματος, με μυτερές γωνίες στις τέσσερις άκρες, που έκαναν έναν ανατριχιαστικό ήχο σαν γρατζούνισμα καθώς το βιβλίο ήρθε προς το μέρος μου γλιστρώντας πάνω στη μεταλλική επιφάνεια του γραφείου. Το δέρμα προερχόταν μάλλον από γουρούνι, αλλά κάποιος ήθελε προφανώς να σε κάνει να πιστέψεις πως ήταν γδαρμένο δέρμα ανθρώπου, το οποίο ήταν σχεδόν εξίσου άθλιο, ενώ το βιβλίο άνοιξε από μόνο του σε μια σελίδα με οδηγίες για το πώς να υποδουλώσεις μια ολόκληρη ομάδα ανθρώπων ώστε να εκτελέσουν το πρόσταγμά σου. Φαντάζομαι ότι θα μου καθάριζαν το δωμάτιο αν τους το έλεγα.

Τελικά, χρειάστηκε να βγάλω έναν από τους ηλίθιους κρυστάλλους της μητέρας μου και να καθίσω στο στενό κρεβάτι μου που έτριζε, ώστε να διαλογιστώ για δέκα λεπτά, με τη βρόμα του ψυχοβόρου να πλανιέται ολόγυρα, ποτίζοντας τα ρούχα, τα σεντόνια και τα χαρτιά μου. Κανείς θα περίμενε ότι οι μυρωδιές θα εξαφανίζονταν στο άψε σβήσε, από τη στιγμή που ένας ολόκληρος τοίχος του δωματίου είναι ανοιχτός στην ειδυλλιακή θέα ενός μυστικιστικού σκοτεινού κενού—σαν να ζεις σε διαστημόπλοιο στραμμένο προς την καρδιά μιας μαύρης τρύπας, και άλλα τέτοια ευχάριστα—αλλά θα έκανε λάθος. Μόλις κατάφερα να κατασιγάσω επιτέλους την ασυνάρτητη μανιασμένη οργή μου, ξαπόστειλα το βιβλίο με το εξώφυλλο από δέρμα γουρουνιού αποκεί που ήρθε—χρησιμοποιώντας καλού κακού ένα σιλό για να το σπρώξω μέσα στο σκοτεινό κενό—και είπα με όση ηρεμία μπόρεσα να επιστρατεύσω: «Θέ-

λω ένα απλό οικιακό ξόρκι για να καθαρίσω μια ανεπιθύμητη ακαταστασία με άσχημη μυρωδιά».

Και ξαφνικά έπεσε από ψηλά –μπαμ– ένας γιγάντιος τόμος με τίτλο *Άμουναν Χάμεροντ*, τίγκα σε ξόρκια γραμμένα στα αρχαία αγγλικά –τη νεκρή γλώσσα στην οποία είχα τις περισσότερες ελλείψεις–, που δεν άνοιξε καν σε μια συγκεκριμένη σελίδα.

Όλο κάτι τέτοια μου συμβαίνουν εμένα. Κάποιοι μάγοι έχουν έφεση στον μαγικό έλεγχο του καιρού, ή σε ξόρκια μεταμόρφωσης, ή σε φανταστικά μαγικά μάχης, όπως ο Ωρίωνας, το χρυσό μου. Εγώ, πάλι, έχω έφεση στις μαζικές καταστροφές. Για όλα φταίει η μαμά μου, φυσικά, όπως και για το ηλίθιο όνομά μου. Είναι από εκείνες τις τύπισσες με τα λουλούδια, τα χαίμαλιά και τους κρυστάλλους, που χορεύουν προς τιμήν της θεάς κάτω από τη σελήνη. Όλοι οι άνθρωποι είναι καλοί, και αν κάποιος κάνει ένα λάθος, είναι παρεξηγημένος ή δυστυχημένος.

Μέχρι που προσφέρει και θεραπευτικό μασάζ σε *κοινούς θνητούς*, επειδή «είναι τόσο χαλαρωτικό να κάνεις τους ανθρώπους να νιώθουν καλύτερα, αγάπη μου». Οι περισσότεροι μάγοι δεν καταδέχονται τις κοινές δουλειές –θεωρούνται υποδεέστερες– ή αν τέλος πάντων αποφασίσουν να πιάσουν μία, τότε ψάχνουν και βρίσκουν κάποια θέση κενή περιεχομένου. Το άτομο που παίρνει σύνταξη από την εταιρεία του μετά από σαράντα έξι χρόνια, και που κανείς δε θυμάται τι δουλειά έκανε ακριβώς, η χαζεμένη βιβλιοθηκάρια που βλέπεις πότε πότε να τριγυρίζει σαν χαμένη ανάμεσα στα ράφια των βιβλίων χωρίς να φαίνεται να κάνει τίποτα, ο τρίτος αντιπρόεδρος του τμήματος μάρκετινγκ που εμφανίζεται μόνο στις συνελεύσεις

των ανώτερων στελεχών· τέτοια πράγματα. Υπάρχουν ειδικά ξόρκια για να βρίσκεις τέτοιες δουλειές –ή για να τις δημιουργείς από το πουθενά– που σου επιτρέπουν να βγάζεις τα προς το ζην, αφήνοντας όλο τον υπόλοιπο χρόνο σου ελεύθερο για να φτιάχνεις όσο μάνα τραβάει η ψυχή σου, ώστε να μετατρέψεις το εσωτερικό του φτωχικού σου διαμερίσματος σε έπαυλη δώδεκα δωματίων. Όχι η μαμά όμως. Η μαμά δεν πληρώνεται σχεδόν τίποτα, ενώ και αυτά τα ελάχιστα που παίρνει, τα παίρνει βασικά επειδή, αν προσφέρεις επαγγελματικό μασάζ δωρεάν, τότε ο κόσμος θ' αρχίσει να σε κοιτάζει στραβά – και με το δίκιο τους δηλαδή.

Όπως ήταν φυσικό, εγώ βγήκα το εντελώς αντίθετο από αυτό το λαμπρό παράδειγμα ανθρώπου, όπως θα περίμενε όποιος έχει έστω και ελάχιστη γνώση του πώς λειτουργεί η εξισορροπητική αρχή. Έτσι, άμα θέλω να συγκυρίσω το δωμάτιό μου, λαμβάνω οδηγίες για το πώς να το σκοτώσω με φωτιά. Όχι ότι μπορώ να *χρησιμοποιήσω* κάποιο από αυτά τα χαριτωμένα κατακλυσμικά ξόρκια που με τόσο ζήλο μου πασάρει το σχολείο. Για έναν παράξενο λόγο, δεν μπορείς να κάνεις επίκληση μιας ολόκληρης στρατιάς δαιμόνων όποτε σου καπνίσει. Απαιτείται δύναμη, και μπόλικη μάλιστα. Και δεν υπάρχει περίπτωση να βρεις κάποιον να σε βοηθήσει να συγκεντρώσεις το απαιτούμενο μάνα ώστε να καλέσεις μια προσωπική στρατιά δαιμόνων – οπότε, ας μην κοροϊδευόμαστε, θα χρειαστείς μάλα.

Όλοι –ή σχεδόν όλοι– χρησιμοποιούν κάπου κάπου μάλα για πράγματα που δεν τα θεωρούν καν κακά. Για να μεταμορφώσουν, λόγου χάρη, μια φέτα ψωμί σε τούρτα, χωρίς να συγκεντρώσουν πρώτα το απαιτούμενο μάνα. Και όλοι το θεωρούν

κάτι σαν άκακη ζαβολιά. Η δύναμη, όμως, πρέπει να προέρχεται από *κάπου*, και αν δεν τη μάζεψες μόνος σου, τότε μάλλον προήλθε από κάτι ζωντανό, γιατί είναι πολύ πιο εύκολο να αντλήσεις δύναμη από κάτι που έχει ήδη ζωή και ενέργεια. Οπότε, αποκτάς την τούρτα σου, και στο μεταξύ μια αποικία μυρμηγκιών στον πίσω κήπο κοκαλώνουν και πεθαίνουν και αποσυντίθενται.

Η μαμά δε θα δεχόταν να χρησιμοποιήσει μάλα ούτε για να κρατήσει το τοάι της ζεστό. Αν όμως δεν έχεις τόσο μεγάλο κόλλημα με τους κανόνες –που οι περισσότεροι δεν έχουν–, τότε μπορείς να έχεις μια ωραιότατη τριώροφη τούρτα από χώμα και μυρμήγκια κάθε μέρα της ζωής σου, και να ζήσεις ξέγνοιαστα ως τα 150 και να πεθάνεις γαλήνια στο κρεβάτι σου... εφόσον δε σε ξεκάνει η υψηλή χοληστερίνη πρώτα. Ωστόσο, αν αρχίσεις να χρησιμοποιείς μάλα σε μεγαλύτερη κλίμακα, π.χ. για να ισοπεδώσεις μια πόλη, ή για να ξεπαστρέψεις έναν ολόκληρο στρατό, ή οποιοδήποτε από τα χιλιάδες άλλα άχρηστα πράγματα που ξέρω ακριβώς πώς να κάνω, τότε ο μόνος τρόπος για να μαζέψεις την απαιτούμενη δύναμη είναι ρουφώντας μάνα (ή ζωτική δύναμη, ή αποκρυφιστική ενέργεια, ή νεραϊδόσκονη, ή όπως αλλιώς θέλετε να το πείτε· το «μάνα» είναι απλώς η μόδα της εποχής) από πράγματα που είναι αρκετά πολυσύνθετα ώστε να έχουν άποψη για το θέμα, καθώς και τη δύναμη να σου αντισταθούν. Αλλά τότε η δύναμη μολύνεται και τα πράγματα σε ξεσκίζουν ψυχικά καθώς προσπαθείς να τους αποσπάσεις το μάνα, ενώ πολύ συχνά κερδίζουν κιόλας.

Όχι ότι για μένα θα ήταν δύσκολο. Θα ήμουν τρομερά καλή στο να αποσπώ μάλα (το μολυσμένο μάνα που λέγαμε),

αν ήμουν τόσο ηλίθια ή τόσο απελπισμένη για να το δοκιμάσω. Από αυτή την άποψη, χρωστάω ένα μεγάλο ευχαριστώ στη μαμά που εφάρμοσε όλες εκείνες τις κουταμάρες περί ανατροφής συναισθηματικής σύνδεσης στο μεγάλωμά μου. Στη δική μου περίπτωση, αυτό σήμαινε πως η όμορφη πεντακάθαρη αύρα της αγκάλιασε τη δική μου και με εμπόδισε να καταπιαστώ από πάρα πολύ νωρίς με το μάλα. Όποτε έφερνα στο σπίτι βτραχάκια με σκοπό να παίξω με τα εντόσθιά τους, η αντίδρασή της ήταν υπέρτατα γλυκιά: «Όχι, αγάπη μου, δεν κάνουμε κακό σε ζωντανά πλάσματα». Και ύστερα με πήγαινε στο μπακάλικο του χωριού μας και μου αγόραζε παγωτό για να με αποζημιώσει που μου τα είχε στερήσει. Ήμουν πέντε χρονών, το παγωτό ήταν έτοι κι αλλιώς ο μοναδικός λόγος που ήθελα δύναμη, οπότε, όπως φαντάζεστε, της πήγαινα όλα τα μικρά μου ευρήματα. Και όταν μεγάλωσα και δε θα μπορούσε να με εμποδίσει πλέον, ήμουν πια αρκετά μεγάλη ώστε να καταλαβαίνω τι παθαίνουν οι μάγοι που χρησιμοποιούν μάλα.

Οι περισσότεροι ξεκινούν βασικά να χρησιμοποιούν μάλα στο τελευταίο έτος του Σχολομαντείου, όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με το φάσμα της αποφοίτησης· ωστόσο υπάρχουν και λίγοι στο έτος μας που το έχουν ήδη δοκιμάσει. Μερικές φορές, αν η Γι Λιου τύχει να σε κοιτάξει πολύ γρήγορα, τα μάτια της φαίνονται για μια στιγμή κάτασπρα. Τα νύχια της επίσης έχουν γίνει κατράμι, και ξέρω ότι δεν είναι επειδή τα βάφει. Ο Τζακ Γουέστινγκ δείχνει μια χαρά παιδί, το κλασικό ξανθό χαμογελαστό Αμερικανάκι, και οι περισσότεροι τον θεωρούν φοβερό τύπο, αλλά έτοι και περάσεις από το δωμάτιό του και πάρεις βαθιά ανάσα, σου έρχεται μια αμυδρή μυρωδιά οστεοφυλακίου. Αν είσαι εγώ τουλάχιστον. Η Λουίζα, τρία δωμάτια παρακάτω

από το δικό του, εξαφανίστηκε στις αρχές της χρονιάς και κανείς δεν ξέρει τι της συνέβη – όχι ότι αυτό είναι ασυνήθιστο, αλλά είμαι σχεδόν σίγουρη πως ό,τι έχει απομείνει από τα λείψανά της βρίσκεται στο δωμάτιό του. Τα ψυχανεμίζομαι κάτι τέτοια, παρότι θα προτιμούσα να μην είχα ιδέα ότι συμβαίνουν.

Έτσι και αποφάσιζα να ενδώσω και να ξεκινήσω να χρησιμοποιώ μάλα, θα περνούσα τα μαθήματα στο φτερό – στο φρικιαστικό πέτσινο φτερό κάποιου δαιμονικού τέρατος, ομολογουμένως, αλλά πάντως στο φτερό.

Το Σχολομαντείο την καταβρίσκει να αφήνει μαλάφρονες να βγαίνουν έξω στον κόσμο· σχεδόν ποτέ δεν τους σκοτώνει. Μόνο σ' εμάς τους υπόλοιπους την πέφτουν ψυχοβόροι που τρυπώνουν στα καλά καθούμενα κάτω από τις πόρτες μας, και βαούρια που σέρνονται έξω από την αποχέτευση και αγκιστρώνονται στους αστραγάλους μας την ώρα που προσπαθούμε να κάνουμε ντους ή όταν διαβάζουμε για εργασίες που κάνουν τα μάτια μας να πετάγονται έξω από τις κόγχες τους. Ούτε καν ο Ωρίωνας δεν μπορεί να μας σώσει όλους. Τις περισσότερες φορές, ούτε το ένα τέταρτο της εκάστοτε τάξης δεν καταφέρνει να φτάσει στην αποφοίτηση· ενώ πριν από δεκαοκτώ χρόνια κατάφεραν να βγουν από τη σχολή μόνο μια ντουζίνα μαθητές, οι οποίοι είχαν περάσει *όλοι* στη σκοτεινή πλευρά. Είχαν συνασπιστεί για να βγάλουν από τη μέση όλους τους υπόλοιπους τελειόφοιτους του έτους τους, εξασφαλίζοντας έτσι μια τεράστια ποσότητα δύναμης.

Φυσικά, οι συγγενείς όλων των άλλων μαθητών συνειδητοποίησαν τι είχε συμβεί – γιατί ήταν γελοία προφανές· οι ηλίθιοι δεν είχαν καν αφήσει τα παιδιά των συνάξεων να διαφύγουν πρώτα – και κυνήγησαν τους δώδεκα μαλάφρονες. Ο τελευταίος

έπεσε νεκρός την περίοδο της αποφοίτησης της μαμάς την επόμενη χρονιά, κι έτσι μπήκε ταφόπλακα στα «Χέρια του Θανάτου» ή όπωσ αλλιώς λέγονταν αυτοί οι τύποι.

Ωστόσο, ακόμα και αν είσαι ένας μικρούλης φαντομάς που ρουφάς μουλωχτά μάλα, διαλέγοντας πολύ προσεκτικά τους στόχους σου και καταφέρνοντας να περνάς απαρατήρητος, δεν υπάρχει άλλος δρόμος για σένα παρά μόνο ακόμα πιο κάτω. Ο γλυκύτετος Τζακ κλέβει ήδη ζωτική ενέργεια από ανθρώπινα όντα, οπότε τα μέσα του θ' αρχίσουν να σαπίζουν εντός μιας πενταετίας από την αποφοίτησή του. Είμαι σίγουρη ότι κάνει μεγαλόπνοα σχέδια για το πώς θα μπορέσει να αποτρέψει τη σήψη –έτσι σκέφτονται όλοι οι μαλάφρονες– αλλά δεν πιστεύω ότι έχει πραγματικά τα φόντα να τη σκαπουλάρει. Αν δεν μπορέσει να βρει κάτι πολύ σπέσιαλ για να ξεφύγει από τη μοίρα του, τότε σε δέκα χρόνια –δεκαπέντε το πολύ– θα καταρρεύσει από μέσα σ' ένα θεαματικότατο γκροτέσκο φινάλε. Και μετά θα σκάψουν στο κελάρι του και θα ανακαλύψουν εκατοντάδες πτώματα και όλοι θα πέσουν από τα σύννεφα και θα πουν «Θεέ και κύριε, μα φαινόταν τόσο συμπαθητικός νέος».

Αυτή τη στιγμή, πάντως, και ενώ πάσχιζα να διαβάσω σελίδες επί σελίδων με τρομερά πολύπλοκα οικιακά ξόρκια, γραμμένα στο χέρι σε ακαταλαβίστικα αρχαία αγγλικά, κατέλαβε μέχρι κι εμένα μια πελώρια λαχτάρα για λίγο μάλα. Έτσι και έβλεπα ποτέ τίποτα καλημάνες να τοιμπολογάνε το αξεφλούδιστο κριθάρι μου –δεν κάνω πλάκα, τέτοια ξόρκια μού έστελνε το σχολείο–, θα ήμουν έτοιμη. Εντωμεταξύ όμως, από τη λιμνούλα του πολτοποιημένου ψυχοβόρου πίσω μου συνέχιζαν να σκάνε σιγανά φυσαλίδες αερίων, ηχώντας σαν μακρινές

αστραπές, προτού η φριχτή έκρηξη βρόμας φτάσει στα ρουθούνια μου.

Όλη εκείνη τη μέρα είχα ξεπατωθεί στο διάβασμα για τις τελικές εξετάσεις. Έμεναν μόλις τρεις βδομάδες μέχρι το τέλος του εξαμήνου. Όταν ακουμπούσες το χέρι σου πάνω στον τοίχο των μπάνιων, ένιωθες ήδη τα αμυδρά *γκλαν γκλαν* που έκαναν τα μεσαίου μεγέθους γρανάζια καθώς άρχιζαν να συμπλέκονται και να ετοιμάζονται να μας κατεβάσουν όλους άλλον έναν όροφο. Οι αίθουσες μένουν στην ίδια θέση στον πυρήνα του σχολείου, ενώ οι κοιτώνες μας, που ξεκινούν από το επίπεδο της καφετέριας, περιστρέφονται κάθε χρόνο έναν όροφο πιο κάτω, σαν τεράστιο μεταλλικό παξιμάδι που στρέφεται γύρω από τον άξονα μιας βίδας, μέχρι να φτάσουμε τελικά στο χαμηλότερο επίπεδο για την αποφοίτηση. Την επόμενη χρονιά θα είναι η σειρά μας να βρεθούμε στον χαμηλότερο όροφο, και δεν το περιμένουμε με ανυπομονησία. Δε θέλω με τίποτα να μείνω μετεξεταστέα και να βρεθώ φορτωμένη με επαναληπτικά μαθήματα, συν όλα τα άλλα.

Εξαιτίας της απογευματινής μου προκοπής, η πλάτη, ο πσιονός και ο σβέρκος μου είχαν πιαστεί, και το φως του γραφείου μου είχε αρχίσει να τρεμοπαίζει και να χαμηλώνει καθώς ήμουν σκυμμένη πάνω από τον τόμο που διάβαζα, αλληθωρίζοντας για να διακρίνω τα γράμματα, ενώ το μπράτσο μου είχε αρχίσει να μουδιάζει έτσι όπως κρατούσα το λεξικό των αρχαίων αγγλικών στο άλλο χέρι. Η ιδέα της επίκλησης ενός τείχους θανάσιμης φλόγας, που θα έκανε στάχτη τα υπολείμματα του ψυχοβόρου, το βιβλίο με τα ξόρκια, το λεξικό, το γραφείο μου και τα λοιπά, είχε αρχίσει να φαντάζει όλο και πιο ελκυστική.

Δεν είναι εντελώς ακατόρθωτο να είσαι μακροχρόνια μαλάφρων. Η Λιου θα τα καταφέρει μια χαρά· είναι πολύ πιο προσεκτική από τον Τζακ. Πάω στοίχημα ότι χρησιμοποίησε σχεδόν όλο το επιτρεπόμενο βάρος αποσκευών που μπορούμε να πάρουμε στο Σχολομαντείο, για να φέρει μαζί της ένα τσουβάλι γεμάτο χάμστερ, ή κάτι παρόμοιο, και ότι τα θυσιάζει ακολουθώντας ένα προσεκτικό πρόγραμμα. Σαν να λέμε, ανάβει ένα δυο τοιγάρα τη βδομάδα, δεν καπνίζει τέσσερα πακέτα τη μέρα. Όμως, έχει την πολυτέλεια να το κάνει, γιατί δεν είναι ολομόναχη. Η οικογένειά της είναι μεγάλη—όχι τόσο μεγάλη ώστε να έχουν τη δική τους σύναξη ακόμη, αλλά προς τα κει το πάνε— και οι φήμες λένε ότι έχουν πολλούς μαλάφρονες ανάμεσά τους: το βλέπουν σαν στρατηγική επιβίωσης. Έχει δύο δίδυμα ξαδέλφια που θα έρθουν του χρόνου στο Σχολομαντείο, και ακριβώς επειδή χρησιμοποιεί μάλα, θα μπορεί να τους προστατεύσει κατά το πρώτο έτος τους εδώ. Και όταν θα αποφοιτήσει, η Λιου θα έχει εναλλακτικές. Αν θελήσει να τα παρατήσει, θα είναι σε θέση να αφήσει τελείως πίσω της τα ξόρκια, να βρει μια από εκείνες τις ανούσιες κοινές δουλειές για να πληρώνει τους λογαριασμούς, και να αράξει, αφήνοντας την υπόλοιπη οικογένειά της να την προστατεύει και να κάνει μαγικά για χάρη της. Σε καμιά δεκαριά χρόνια, θα έχει συνέλθει πλέον ψυχικά ώστε να είναι σε θέση να αρχίσει να ξαναχρησιμοποιεί μάνα. Ή θα μπορούσε να γίνει επαγγελματίας μαλάφρων, το είδος της μάγισσας που ακριβοπληρώνουν οι συνάξεις ώστε να κάνει τις βαριές δουλειές για λογαριασμό τους, χωρίς να νοιάζονται από πού προέρχεται η δύναμη. Με την προϋπόθεση ότι θα αποφύγει να κάνει κάτι υπερβολικά ακραίο—το αντίθετο από τα ξόρκια

που μπορώ να κάνω εγώ, δηλαδή– η Λιου θα είναι μάλλον μια χαρά.

Όμως, εγώ δεν έχω οικογένεια, πέρα από τη μαμά μου, και σίγουρα δεν έχω μια σύναξη πίσω μου, έτοιμη να μου παρασταθεί. Μένουμε στο κοινόβιο «Ακτινοβόλο Πνεύμα» κοντά στο Κάρντιγκαν της Ουαλίας, που συμπεριλαμβάνει στις τάξεις του έναν σαμάνο, δύο πνευματικούς θεραπευτές, έναν κύκλο Γουίκαν και μια ομάδα λαϊκών χορευτών Μόρις, οι οποίοι διαθέτουν περίπου την ίδια ποσότητα πραγματικής δύναμης –δηλαδή καμία απολύτως– και που όλοι θα έπεφταν ξεροί από τη φρίκη έτσι κι έβλεπαν εμένα ή τη μαμά να κάνουμε πραγματικά μαγικά. Εμένα, τέλος πάντων. Γιατί η μαμά εξασκεί τη μαγεία συγκεντρώνοντας ένα σωρό μάνα μαζί με μια ομάδα πρόθυμων εθελοντών, και στη συνέχεια το σκορπίζει πάλι δωρεάν εν είδει σπινθηροβολημάτων και ευτυχίας, και τρα λα λα και τρεις λαλούν και δυο χορεύουν. Όλοι μάς προσκαλούν να τρώμε στο τραπέζι τους, γιατί την αγαπούν –και ποιος δε θα την αγαπούσε άλλωστε;–, και επίσης της έφτιαξαν ένα γιούρτ όταν πήγε να μείνει κοντά τους, αμέσως μετά την αποφοίτηση από το Σχολομαντείο και ενώ ήταν ήδη τριών μηνών έγκυος σ' εμένα. Ωστόσο, κανείς απ' όλους αυτούς δε θα μπορούσε να με βοηθήσει να κάνω μαγικά, ή να με προστατεύσει από περιπλανώμενα μαλαφικάρια. Ακόμα και αν μπορούσαν, δε θα το έκαναν. Δε με συμπαθούν. Κανείς δε με συμπαθεί, εκτός από τη μαμά.

Ο μπαμπάς πέθανε στο Σχολομαντείο κατά τη διάρκεια της αποφοίτησης, προσπαθώντας να σώσει τη μαμά. Το αποκαλούμε «αποφοίτηση» γιατί έτσι το λένε οι Αμερικάνοι που έχουν επωμιστεί τη μερίδα του λέοντος του κόστους του σχο-

λείου τα τελευταία εβδομήντα χρόνια περίπου. Όποιος πληρώνει παίρνει και τις αποφάσεις, έτσι δε λένε; Αλλά μη φανταστείτε καμιά εορταστική εκδήλωση ή τίποτα τέτοιο. Πρόκειται απλά για τη στιγμή που το σχολείο «αδειάζει» όλους μαζί τους τελειόφοιτους στην αίθουσα αποφοίτησης στο χαμηλότερο επίπεδο, και ύστερα εκείνοι προσπαθούν να βρουν τρόπο να περάσουν ανάμεσα από τα λιμασμένα μαλαφικάρια που καρδοκούν στον πάτο του Σχολομαντείου. Μόνο οι μισοί τελειόφοιτοι –οι μισοί απ’ όσους έχουν επιβιώσει μέχρι εκείνη τη στιγμή, δηλαδή– καταφέρνουν να βγουν σώοι. Ο μπαμπάς δεν τα κατάφερε.

Όχι επειδή ήταν μόνος του. Είχε οικογένεια – ζουν κοντά στο Μουμπάι. Η μαμά μπόρεσε να τους εντοπίσει, αλλά μόνο όταν είχα πια κλείσει τα πέντε. Αυτή και ο μπαμπάς δεν είχαν ανταλλάξει καμιά πληροφορία για τις ζωές τους στον αληθινό κόσμο, ούτε είχαν κάνει σχέδια για όταν θα αποφοιτούσαν και θα πήγαιναν ο καθένας σπίτι του. Όχι, γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν υπερβολικά λογικό. Ήταν μαζί εδώ μέσα για τέσσερις μήνες μόνο, ή κάπου τόσο, αλλά ήταν αδελφές ψυχές και πίστευαν ότι η αγάπη θα τους δείξει τον δρόμο. Που πιθανόν η αγάπη να τους τον έδειχνε κιόλας, όσον αφορά τη μαμά φυσικά.

Εν πάση περιπτώσει, όταν η μαμά βρήκε την οικογένεια του μπαμπά, αποδείχτηκε πως ήταν πλούσιοι, με παλάτια, πετράδια και υπηρέτες-τζίνι· αλλά το σημαντικότερο, από τη σκοπιά της μαμάς μου, ήταν ότι κατάγονταν από μια αρχαία ινδουιστική σύναξη που χρησιμοποιούσε αποκλειστικά μάνα και που καταστράφηκε κατά τη διάρκεια του Βρετανικού Ρατζ, καθώς και ότι παρέμεναν αυστηρά προσκολλημένοι στα πα-

ραδοσιακά ήθη. Εδώ αρνιόντουσαν να φάνε κρέας, σιγά να μην αποσπούσαν μάλα. Η μαμά δέχτηκε ευχαρίστως να μείνει μαζί τους, αλλά κι εκείνοι ενθουσιάστηκαν που θα ζούσαμε εκεί. Δεν ήξεραν καν τι είχε συμβεί στον μπαμπά. Η τελευταία φορά που είχαν μάθει νέα του ήταν στο τέλος του πρώτου του έτους στο Σχολομαντείο. Πριν την αποφοίτηση, οι τελειόφοιτοι συγκεντρώνουν σημειώματα απ' όλους εμάς τους υπόλοιπους. Έχω ήδη γράψει το δικό μου για φέτος, και έχω δώσει αντίγραφα σε κάποια παιδιά από τη σύναξη του Λονδίνου. Είναι σύντομο και γλυκό: Είμαι ακόμη ζωντανή, τα πάω μια χαρά με τα μαθήματα. Ήμουν αναγκασμένη να γράψω τόσο λίγα ώστε να μην έχει κανείς τους λόγο να αρνηθεί να το προσθέσει στον φάκελό του, γιατί διαφορετικά δε θα το έκαναν.

Ένα τέτοιο σημείωμα έστειλε και ο μπαμπάς στους δικούς του για να τους ενημερώσει ότι είχε καταφέρει να μείνει ζωντανός μέχρι τότε. Αλλά μετά δε βγήκε ποτέ αποδώ. Ήταν άλλο ένα από τα εκατοντάδες παιδιά που τα έφαγε η μαρμάγκα αυτού του μέρους. Όταν η μαμά ανακάλυψε τελικά την οικογένειά του και τους ενημέρωσε για την ύπαρξή μου, ένιωσαν να έπαιρναν πίσω ένα μικρό κομμάτι του μπαμπά. Μας έστειλαν αεροπορικά εισιτήρια για να πάμε εκεί, και η μαμά αποχαιρέτησε όλο τον κόσμο στο κοινόβιο, μάζεψε όλα μας τα υπάρχοντα και με πήρε να φύγουμε.

Αλλά όταν φτάσαμε εκεί, η προγιαγιά μου μου έριξε μια ματιά και αμέσως έπαθε κρίση, καθώς είδε όραμα ότι η ψυχή μου ήταν σκοτεινή και ότι θα έφερνα θάνατο και καταστροφή σε όλες τις συνάξεις του κόσμου αν δε με σταματούσαν. Ο παππούς μου και τα αδέρφια του προσπάθησαν μάλιστα να με σταματήσουν επιτόπου. Ήταν η μοναδική φορά που η μαμά

τα πήρε τόσο άσχημα. Ελάχιστα πράγματα θυμάμαι: τη μαμά να στέκεται στο υπνοδωμάτιό μας, ενώ τέσσερις άντρες προσπαθούσαν αδέξια να την κάνουν να φύγει από τη μέση και να με παραδώσει σε αυτούς. Δεν ξέρω τι σκόπευαν να με κάνουν –κάνεις τους δεν είχε πειράξει ούτε μύγα– αλλά υποθέτω ότι η κρίση της προγιαγιάς μου θα πρέπει να τους είχε αναστατώσει πάρα πολύ.

Το συζήτησαν για λίγη ώρα και ύστερα, άξαφνα, το δωμάτιο κατακλύστηκε από ένα τρομακτικό φως που μου πόνεσε τα μάτια, και η μαμά με άρπαξε στην αγκαλιά της, έτσι όπως ήμουν τυλιγμένη στην κουβέρτα μου. Πήγε κατευθείαν στην έξοδο του οικογενειακού συγκροτήματος, ξυπόλητη και φορώντας μόνο τη νυχτική της, ενώ εκείνοι έμειναν στη θέση τους, κοιτάζοντάς τη δυστυχισμένα. Κανείς δεν τόλμησε να την αγγίξει. Έφτασε στον πλησιέστερο δρόμο και σήκωσε τον αντίχειρά της, και τότε ένας διερχόμενος οδηγός σταμάτησε και την πήρε για να την πάει μέχρι το αεροδρόμιο. Εκεί, ένας μεγιστάνας της ψηφιακής τεχνολογίας, που ετοιμαζόταν να επιβιβαστεί στο ιδιωτικό του τζετ με προορισμό το Λονδίνο, την είδε να στέκεται μαζί μου στην αίθουσα του αεροδρομίου και προσφέρθηκε να την πάρει μαζί του. Ο συγκεκριμένος δισεκατομμυριούχος εξακολουθεί να έρχεται στο κοινόβιο για μία βδομάδα τον χρόνο, για να κάνει πνευματικό εξαγνισμό.

Αυτή είναι η μαμά μου λοιπόν. Αλλά εγώ δεν είμαι έτσι. Η προγιαγιά μου ήταν απλά η πρώτη από μια μακριά σειρά ανθρώπων που με συναντούν, χαμογελούν, και μετά παύουν να χαμογελούν, πριν καν ξεστομίσω μια λέξη. Κανείς δεν πρόκειται να προσφερθεί ποτέ να με πάει κάπου, ή να χορέψει μαζί μου στο δάσος για να με βοηθήσει να μαζέψω δύνα-

μη, ή να μου προσφέρει φαγητό, ή –το σημαντικότερο– να μου συμπαρασταθεί ενάντια σε όλα εκείνα τα απαίσια πράγματα που επιτίθενται συνήθως στους μάγους, αναζητώντας τροφή. Αν δεν ήταν η μαμά μου, δε θα ήμουν ευπρόσδεκτη ούτε καν στο ίδιο μου το σπίτι. Δε θα πιστεύατε πόσο πολλοί *συμπαθητικοί* άνθρωποι από το κοινόβιο –το είδος των ανθρώπων που γράφουν μακροσκελή γράμματα σε πολιτικούς, και που συμμετέχουν σε τακτική βάση σε διαδηλώσεις υπέρ κάθε πιθανού και απίθανου σκοπού, από την κοινωνική δικαιοσύνη μέχρι την προστασία των νυχτερίδων– με πλησίασαν όλο χαμόγελα και είπαν στον δεκατετράχρονο εαυτό μου τι χαρούμενη που θα πρέπει να ήμουν που έφευγα για τη σχολή –χα χα– και πόσο πολύ θα πρέπει να ανυπομονούσα να τραβήξω τον δικό μου δρόμο μετά την αποφοίτηση, να γυρίσω τον κόσμο και τα λοιπά.

Όχι ότι θέλω να επιστρέψω στο κοινόβιο. Δεν ξέρω αν κάποιος που δεν το έχει ζήσει μπορεί να αντιληφθεί πραγματικά το μέγεθος της φρίκης του να ζεις συνεχώς περιτριγυρισμένος από ανθρώπους που δεν έχουν πρόβλημα να πιστέψουν στο στιδήποτε –από τους καλικάντζαρους μέχρι τις τελετές εξαγνισμού σε καλύβες του ιδρώτα– αλλά που αρνούνται να πιστέψουν ότι μπορείς να εκτελέσεις πραγματική μαγεία. Έχω κάνει μαγικά κυριολεκτικά μπροστά στα μάτια τους – ή το προσπάθησα τουλάχιστον· απαιτείται τεράστια ποσότητα μάνα προκειμένου να κάνεις έστω κι ένα τόσο δα ξόρκι για να ξεκινήσεις μια φωτιά, άμα σε παρακολουθεί ένας κοινός θνητός που είναι απόλυτα πεπεισμένος ότι είσαι απλά ένα ανόητο πιτσιρίκι μ' έναν αναπτήρα κρυμμένο στο μανίκι σου. Όμως, ακόμα και αν καταφέρεις να εκτελέσεις ένα αρκούντως θεα-

ματικό ξόρκι μπροστά τους, όλοι λένε «Πο πο» και «Τι φοβερό» αλλά την αμέσως επόμενη μέρα το γυρίζουν στο «Τιμανιτάρια ήταν αυτά, ρε φίλε!». Και ύστερα με αποφεύγουν ακόμα περισσότερο. Δε θέλω να βρίσκομαι *εδώ*, αλλά δε θέλω να βρίσκομαι ούτε εκεί.

Ω, εντάξει, αυτό είναι ψέμα, φυσικά. Συνεχώς ονειροπολώ ότι γυρίζω σπίτι. Φροντίζω να περιορίζω τις ονειροπολήσεις μου σε ένα πεντάλεπτο τη μέρα, οπότε πηγαίνω και στέκομαι μπροστά στον εξαεριστήρα του τοίχου, κρατώντας τη μέγιστη δυνατή απόσταση ασφαλείας, που συγχρόνως όμως μου επιτρέπει να νιώθω την κίνηση του αέρα. Και ύστερα κλείνω τα μάτια και κολλάω τα χέρια στο πρόσωπό μου ώστε να εμποδίσω τις μυρωδιές καμένου λαδιού και φίνου παλαιωμένου ιδρώτα, παριστάνοντας ότι στη θέση τους εισπνέω ευωδιές νοτισμένου χώματος και ξερού δεντρολίβανου και καρότων ψημένων με βούτυρο, και ότι ακούω τον άνεμο να θροίξει ανάμεσα στα δέντρα, και ότι αν ανοίξω τα μάτια μου θα είμαι ξαπλωμένη ανάσκελα σ' ένα ξέφωτο και ότι ο ήλιος μόλις κρύφτηκε πίσω από ένα σύννεφο. Θα ανταλλάζα στη στιγμή το δωμάτιό μου με το γιούρτ στο δάσος, έστω και μετά από δύο βδομάδες αδιάκοπης βροχής, όταν όλα μου τα πράγματα έχουν αρχίσει να βγάζουν μούχλα. Καλύτερη η μούχλα από το γλυκερό άρωμα ψυχοβόρου. Μέχρι και οι άνθρωποι μου λείπουν, πράγμα που θ' αρνιόμουν να πιστέψω αν μου το έλεγαν πριν· αλλά μετά από τρία χρόνια εδώ μέσα, θα ζητούσα μέχρι και από τη Φιλίππα Ουάξ μια αγκαλίτσα, έτσι και ξανάβλεπα την ξινοσμένη μούρη με το σουφρωμένο στόμα της.

Εντάξει, όχι, δε θα το έκανα, και είμαι σίγουρη πως όλα αυτά τα συναισθήματα θα άλλαζαν άρδην μέσα σε μια βδομά-

δα από την επιστροφή μου. Τέλος πάντων, μου έχουν δείξει ξεκάθαρα ότι δεν είμαι ευπρόσδεκτη εκεί, και ότι απλά ανέχονται την παρουσία μου. Και ίσως σταματήσουν να κάνουν ακόμα και αυτό, αν πάω να μείνω πάλι ανάμεσά τους μόλις βγω αποδώ. Τα μέλη του συμβουλίου του κοινοβίου –η Φιλίππα είναι η γραμματέας– θα βρουν κατά πάσα πιθανότητα μια δικαιολογία για να με πετάξουν έξω. Ο αρνητισμός του πνεύματός μου έχει ήδη αναφερθεί κάμποσες φορές, λίγο έξω από την εμβέλεια της ακοής μου, ή και εντελώς εντός της. Το μόνο που θα κατάφερνα θα ήταν να διαλύσω τη ζωή της μαμάς, η οποία θα σηκωνόταν να φύγει χωρίς δεύτερη σκέψη, για να μείνει μαζί μου.

Ακόμα και πριν έρθω στο Σχολομαντείο, ήξερα ότι η μόνη πιθανότητα για μια σχετικά αξιοπρεπή ζωή –με την προϋπόθεση ότι θα βγω αποδώ ώστε να έχω ζωή– είναι να καταφέρω να μπω σε μια σύναξη. Εγώ και όλοι οι άλλοι, δηλαδή. Ωστόσο, οι περισσότεροι ανεξάρτητοι μάγοι μπορούν τουλάχιστον να βρουν φίλους για να συνασπιστούν μαζί τους, και να προσέχουν ο ένας τα νώτα του άλλου, να συγκεντρώνουν μάνα, να συνεργάζονται ως έναν βαθμό. Αλλά εγώ, ακόμα και αν κάποιος με συμπαθούσαν αρκετά ώστε να με θέλουν κοντά τους –συμπάθεια που δε μου έδειξε ποτέ κανείς– δε θα ήμουν χρήσιμη για τίποτα. Οι κανονικοί άνθρωποι θέλουν μια σφουγγαρίστρα στο ντουλάπι τους, όχι έναν εκτοξευτή πυραύλων· κι εγώ πασχίζω απεγνωσμένα δύο ώρες τώρα μόνο και μόνο για να βρω ένα ξόρκι για να καθαρίσω το πάτωμα.

Παρ' όλα αυτά, αν ανήκεις σε μια μεγάλη σύναξη μερικών εκατοντάδων μάγων, και ένα σκουλήκι του θανάτου συρθεί μέσα από τα έγκατα του πλησιέστερου σπηλαιού, ή μια άλλη

σύναξη αποφασίσει να σου κηρύξει τον πόλεμο, τότε θα ήθελες σίγουρα στο πλευρό σου κάποια που μπορεί να κόψει τον λαιμό μιας αγελάδας και να εξαπολύσει όλες τις φωτιές της κόλασης ώστε να υπερασπιστεί τη σύναξη. Το να έχεις στη σύναξή σου ένα άτομο που φημίζεται για τέτοιου είδους δυνάμεις σημαίνει συνήθως ότι βασικά *δεν* δέχεσαι επιθέσεις· κατά συνέπεια, δεν υπάρχει λόγος να θυσιαστεί καμία αγελάδα, και άρα δε θα χρειαστεί να υποστώ το ψυχικό τραύμα και να χάσω πέντε χρόνια από τη ζωή μου, και το σημαντικότερο απ' όλα να κάνω τη μητέρα μου να κλάψει.

Ωστόσο, όλα τα παραπάνω εξαρτώνται από το αν θα έχω αυτή τη φήμη. Γιατί κανείς δεν πρόκειται να με προσκαλέσει σε μια σύναξη, ή και σ' έναν συνασπισμό τελειόφοιτων ακόμα, αν με θεωρούν ένα αξιολύπητο αβοήθητο κοριτσάκι που έχει ανάγκη τον ήρωα του σχολείου για να τη σώσει. Και σίγουρα δεν πρόκειται να το κάνουν επειδή με *συμπαθούν*. Εντωμεταξύ, ο Ωρίωνας δε χρειάζεται να εντυπωσιάσει κανέναν απολύτως. Δεν είναι καν ένα απλό μέλος σύναξης. Η μητέρα του είναι μία από τις επικρατέστερες υποψήφιες για τον τίτλο της επόμενης Ντόμινα της Νέας Υόρκης, που είναι μάλλον η πιο ισχυρή σύναξη στον κόσμο αυτή τη στιγμή, ενώ ο πατέρας του είναι κορυφαίος τεχνουργός. Ως εκ τούτου, ο Ωρίωνας θα μπορούσε να περνάει ζωή και κότα στο Σχολομαντείο, κάνοντας την ελάχιστη δυνατή προσπάθεια, και μετά να βγει αποδώ και να περάσει όλη την υπόλοιπη ζωή του μες στην ασφάλεια και στη χλιδή, ανάμεσα στους σπουδαιότερους μάγους και στα πιο θαυμαστά τεχνουργήματα στον κόσμο.

Τι κάνει όμως αυτός; Γίνεται θέαμα. Ο ψυχοβόρος πίσω μου πρέπει να ήταν το τέταρτο ηρωικό του κατόρθωμα γι'

αυτή τη βδομάδα. Πάει και σώζει κάθε κουτορνίθι και αδύναμο πλάσμα εδώ μέσα, και δεν του περνάει καν απ' το μυαλό ποιος θα πληρώσει το τίμημα. Γιατί σίγουρα *θα υπάρξει* τίμημα. Μπορεί κάθε ώρα και στιγμή της κάθε μέρας να σκέφτομαι ότι θέλω να γυρίσω σπίτι, αλλά ξέρω πολύ καλά τι απίστευτη τύχη είναι που βρίσκομαι εδώ. Και ο μόνος λόγος που είχα αυτή την τύχη είναι ότι η σχολή χτίστηκε ως επί το πλείστον από τη σύναξη του Μάντσεστερ, στα ομιχλώδη χρόνια της Εδουαρδιανής εποχής, και ότι οι σύγχρονες συνάξεις του Ηνωμένου Βασιλείου διατηρούν μέχρι σήμερα δικαιώματα διανομής ενός δυσανάλογου αριθμού από τις κενές θέσεις. Αυτή η συνθήκη μπορεί να αλλάξει στα αμέσως επόμενα χρόνια – οι συνάξεις της Σαγκάης και της Τζαϊπούρ αφήνουν να διαρρέουν απειλές ότι ίσως χτίσουν μια νέα σχολή από το μηδέν στην Ασία, εφόσον δεν πραγματοποιηθεί σύντομα σημαντική ανακατανομή θέσεων – αλλά προς το παρόν τουλάχιστον, κάθε ανεξάρτητο παιδί από το Ηνωμένο Βασίλειο μπαίνει αυτομάτως στη λίστα εισακτέων.

Η μαμά προσφέρθηκε να με βγάλει από τη λίστα, αλλά δεν ήμουν τόσο τρελή για να την αφήσω. Οι συνάξεις έχτισαν τη σχολή γιατί στον έξω κόσμο είναι χειρότερα. Όλα εκείνα τα μαλαφικάρια που σέρνονται στους εξαεριστήρες και στις αποχετεύσεις και κάτω από τις πόρτες δεν τα στέλνει το Σχολομαντείο – *έρχονται* στο Σχολομαντείο γιατί είμαστε εμείς εδώ: τρυφεροί νεαροί μάγοι που σφύζουμε από μάνα και πασχίζουμε ακόμη να μάθουμε πώς να το χρησιμοποιούμε. Χάρη στο εγχειρίδιο του μαθήματος για τα μαλαφικάρια του πρώτου έτους, ξέρω ότι από τα δεκατρία ως τα δεκαοκτώ μας ανεβαίνουμε ανά εξάμηνο κλίμακα νοστιμιάς – σαν λιχουδιές τυλιγ-

μένες σ' ένα λεπτό και εύθραυστο περίβλημα από ζάχαρη, αντί για το σκληρό αμάσητο τομάρι ενός ενήλικου μάγου. Και όχι, δεν είναι κάποιο σχήμα λόγου που έπλασα μόνη μου – αυτά ακριβώς τα λόγια χρησιμοποιεί το βιβλίο, που δε φαντάζεστε με πόση χαρά μάς περιγράφει με κάθε λεπτομέρεια ακριβώς πόσο πολύ θέλουν να μας φάνε τα μαλαφικάρια.

Έτσι λοιπόν, στα ομιχλώδη χρόνια των τελευταίων δεκαετιών του 19ου αιώνα, ο περίφημος τεχνουργός σερ Άλφρεντ Κούπερ Μπράουνινγκ –δύσκολα αποφεύγεις την αναφορά σε αυτό το όνομα εδώ μέσα, αφού είναι γραμμένο παντού μέσα στη σχολή– σκέφτηκε την ιδέα του Σχολομαντείου. Και όσο κι αν έχω μπουχτίσει να βλέπω παντού πλακέτες με το όνομά του, πρέπει να παραδεχτώ ότι ο σχεδιασμός του είναι πολύ αποτελεσματικός. Το σχολείο συνδέεται ελάχιστα με τον πραγματικό κόσμο, και μόνο μέσω ενός και μοναδικού σημείου: των θυρών αποφοίτησης. Που περιβάλλονται από αλληπάλληλα επίπεδα μαγικών προστατευτικών φραγμάτων. Όταν κάποια πολυμήχανα μαλαφικάρια κατορθώσουν να τρυπώσουν μέσα, βρίσκονται απλά στο εσωτερικό της αίθουσας αποφοίτησης, η οποία δε συνδέεται με κανέναν τρόπο με το υπόλοιπο σχολείο, παρά μόνο μέσω του ελάχιστου δυνατού αριθμού σωλήνων και αεραγωγών που απαιτούνται για την τροφοδότηση του μέρους, και οι οποίοι είναι επίσης εφοδιασμένοι με προστατευτικά φράγματα.

Έτσι λοιπόν, τα μαλαφικάρια συνωστίζονται σ' εκείνο τον χώρο, όπου περνούν άπειρες ώρες πασχίζοντας να τρυπώσουν παραμέσα και να ανέβουν πιο πάνω, και στο μεταξύ πολεμούν μεταξύ τους και αλληλοσπαράζονται, ενώ τα μεγαλύτερα και πιο επικίνδυνα δε χωράνε καν να περάσουν. Το μόνο που κά-

νουν είναι να αράζουν όλη τη χρονιά στην αίθουσα αποφοίτησης, τρώγοντας άλλα μαλαφικάρια και περιμένοντας την αποφοίτηση για να περιδρομιάσουν. Είναι πολύ πιο δύσκολο να μας φτάσουν εδώ μέσα σε σύγκριση με το αν ζούσαμε έξω, στα ανοιχτά – σ' ένα γιούρτ, για παράδειγμα. Ακόμα και τα παιδιά των συνάξεων κατασπαράζονταν πολύ πιο συχνά προτού χτιστεί το σχολείο, ενώ αν είσαι ένα ανεξάρτητο μαγικό παιδί και δεν καταφέρεις να μπεις στο Σχολομαντείο, τότε οι πιθανότητες να καταφέρεις να φτάσεις στην ενηλικίωση τη σήμερον ημέρα είναι μία στις είκοσι. Συγκριτικά με αυτές, το ένα προς τέσσερα είναι μια χαρά.

Παρ' όλα αυτά, πρέπει να *πληρώνουμε* γι' αυτή την προστασία. Πληρώνουμε με την εργασία μας και πληρώνουμε με τη δυστυχία και τον τρόπο μας, καθώς αυτά είναι τα στοιχεία που δημιουργούν το μάνα από το οποίο τρέφεται το σχολείο. Και το βασικότερο, πληρώνουμε μ' εκείνους που δεν καταφέρνουν να μείνουν ζωντανοί. Και από αυτή την άποψη είναι που λέω ότι δεν ξέρω τι ακριβώς νομίζει ότι κάνει ο Ωρίωνας, τι ακριβώς νομίζουν οι άλλοι ότι κάνει, με το να σώζει κόσμο; Γιατί στο τέλος κάποιος θα πρέπει να πληρώσει τον λογαριασμό.

Μόνο που κανείς δε σκέφτεται έτσι. Μέχρι στιγμής φέτος, έχουν πεθάνει λιγότερα από είκοσι παιδιά από το έτος μας –συνήθως ο αριθμός ξεπερνάει τα εκατό – και οι πάντες στο σχολείο έχουν τον Ωρίωνα σαν θεό, και τον λατρεύουν, και λένε ότι η σύναξη της Νέας Υόρκης θα δεχτεί πενταπλάσιες αιτήσεις σε σχέση με παλιά. Ας το ξεχάσω, λοιπόν, ότι θα μπω εκεί, ενώ ούτε με τη σύναξη του Λονδίνου βλέπω φως. Είναι εξοργιστικό, ιδίως από τη στιγμή που θα έπρεπε να είμαι πρώτη είδηση.

Ξέρω ήδη δέκα φορές περισσότερα ξόρκια καταστροφής και κυριαρχίας απ' ό,τι όλη η τάξη των τελειόφοιτων μαζί. Κι εσείς στην ίδια θέση θα ήσασταν αν κάθε φορά που θέλατε να σφουγγαρίσετε το ρηματοπάτωμα, σας έρχονταν πέντε τέτοια ξόρκια μαζεμένα.

Από τη θετική του πλευρά, σήμερα έμαθα ενενήντα οκτώ χρήσιμα οικιακά ξόρκια στα αρχαία αγγλικά, αφού χρειάστηκε να φτάσω στο νούμερο ενενήντα εννιά για να βρω την επωδή που θα εξαφάνιζε επιτέλους τη βρόμα, και το βιβλίο δεν μπορούσε να φύγει αν δεν την έβρισκα πρώτα. Το σχολείο κάνει πότε πότε κάτι τέτοια καψόνια, συνήθως στις φάσεις που γίνεται τέρμα απαίσιο, εκνευριστικό και μικροπρεπές. Η δυστυχία του να πρέπει να μεταφράσω ενενήντα εννιά ξόρκια, έχοντας έναν βρομερό ψόφιο ψυχοβόρο να βγάξει φουσαλίδες από πίσω μου, ήταν το αντίτιμο για τις επιπλέον χρήσιμες επωδές.

Και σε καμιά δυο βδομάδες θα ευχαριστούσα την τύχη μου. Αυτό που έπρεπε να κάνω τώρα, όμως, ήταν να σηκωθώ όρθια και να κάνω πεντακόσια πηδηματάκια επιτόπου, σε άψογη εκτέλεση, έχοντας την προσοχή μου αυστηρά εστιασμένη στον κρύσταλλο πυκνωτή μου, έτσι ώστε να δημιουργήσω αρκετό μάνα για να μπορέσω να σφουγγαρίσω το πάτωμά μου χωρίς να σκοτώσω κάτι κατά λάθος. Δεν τολμάω να κάνω ζαβολιά, ούτε τόση δα. Δεν υπάρχουν μυρμήγκια και κατσαρίδες εδώ πέρα που θα μπορούσα να ξεζουμίσω, και οι δυνάμεις μου μεγαλώνουν μέρα με τη μέρα, όπως συμβαίνει σε όλους μας. Αλλά με το ιδιαίτερο χάρισμα που έχω εγώ, έτσι και δοκίμαζα να κάνω ζαβολιά μ' ένα καθαριστικό ξόρκι, υπάρχει πολύ μεγάλη πιθανότητα να ξεπάστρευα τρεις γείτονές μου στα δω-

μάτια δεξιά και αριστερά από το δικό μου, και όλος ο κοιτώνας να αποκτούσε τη φριχτή αστραφτερή καθαριότητα ενός φρεσκο-απολυμασμένου νεκροτομείου. Έχω φυσικά αποθηκευμένο μάνα: η μαμά με εφοδίασε με κρυστάλλους τους οποίους είχε προετοιμάσει με τη βοήθεια του κύκλου της, έτσι ώστε να μπορώ να αποθηκεύω μάνα για αργότερα· και φροντίζω να αποταμιεύω όσο μπορώ με κάθε ευκαιρία. Ωστόσο, δεν υπήρχε περίπτωση να χρησιμοποιήσω έναν από τους κρυστάλλους για να καθαρίσω το δωμάτιό μου. Τους φυλάω για επείγουσες περιπτώσεις όπου χρειάζομαι άμεσα δύναμη, καθώς και για να έχω απόθεμα για την αποφοίτηση.

Αφού καθάρισα το πάτωμα, πρόσθεσα πενήντα κάμπεις –τα τρία τελευταία χρόνια έχω μπει σε τρελή φόρμα– και έκανα και το αγαπημένο ξόρκι θυμιατίσματος της μαμάς μου, με αποτέλεσμα όλο μου το κελί να μυρίσει καμένο φασκόμηλο. Τουλάχιστον μύριζε καλύτερα από πριν. Μέχρι να τελειώσω, είχε φτάσει σχεδόν η ώρα του δείπνου. Ένα ντους ήταν κάτι παραπάνω από απαραίτητο, μόνο που δεν είχα καμία όρεξη να αναγκαστώ να τα βάλω με στιδήποτε μπορεί να έβγαινε μέσα από τα σιφόνια του μπάνιου· άσε που αν πήγαινα για ντους ήταν σχεδόν σίγουρο πως όλο και κάτι θα εμφανιζόταν. Έτσι, άλλαξα απλά την μπλούζα μου και έπλεξα πάλι τα μαλλιά μου κοτσίδα, και καθάρισα το πρόσωπό μου με το νερό της κανάτας μου. Ξέπλυνα επίσης το φούτερ μου με όσο νερό είχε περισσέψει, και το άπλωσα να στεγνώσει. Είχα μόνο αυτές τις δύο μπλούζες, οι οποίες είχαν αρχίσει να ξεφτίζουν. Είχα αναγκαστεί να κάψω τα μισά μου ρούχα στο πρώτο έτος μου στο Σχολομαντείο, όταν μια ανώνυμη σκιά ξετρώπωσε κάτω από το κρεβάτι, τη δεύτερη νύχτα μου εδώ, και δεν είχα από πού

αλλού να αντλήσω μάνα. Η θυσία των ρούχων μου μου έδωσε αρκετή δύναμη ώστε να κάψω τη σκιά χωρίς να ρουφήξω ζωτική ενέργεια από κάπου αλλού. Ορίστε, δε χρειάστηκα τον Ωρίωνα Λέικ για να με σώσει τότε.

Ακόμα και μετά απ' όλες αυτές τις φιλότιμες προσπάθειες να σουλουπωθώ, έγινα τόσο κούκλα ώστε με το που έφτασα στο σημείο συνάντησης για το δείπνο (πηγαίνουμε στην καφετέρια ανά ομάδες φυσικά· αν κάνεις την αποκοτιά να πας μόνος είναι σαν να πηγαίνεις γυρεύοντας) η Λιου μού έριξε μια ματιά και με ρώτησε: «Τι έπαθες, Ελ;».

«Ο Λέικ, ο ένδοξος σωτήρας μας, αποφάσισε να λιώσει έναν ψυχοβόρο στο κελί μου σήμερα, και μετά με άφησε να καθαρίσω την ακαταστασία μόνη μου» είπα.

«Τον έλιωσε; Αηδία» είπε. Η Λιου μπορεί να είναι σκοτεινή μάγισσα, αλλά τουλάχιστον δεν κάνει τεμενάδες στον Ωρίωνα. Τη συμπαθώ, άσχετα που είναι μαλάφρων – είναι από τους ελάχιστους ανθρώπους εδώ μέσα που δεν έχει πρόβλημα να με κάνει παρέα. Έχει περισσότερες κοινωνικές επιλογές από μένα, αλλά είναι πάντοτε ευγενική.

Αλλά ήταν και ο Ιμπραήμ εκεί – είχε επίτηδες την πλάτη γυρισμένη ενώ περίμενε κάποιους φίλους του, θέλοντας να δείξει ότι δεν ήμασταν ευπρόσδεκτες να πάμε στην καφετέρια μαζί με την παρέα του. Και αυτός γύρισε αμέσως τρομερά ενθουσιασμένος. «Ο Ωρίωνας σε έσωσε από έναν ψυχοβόρο!» είπε. Ή μάλλον ξεφώνισε. Ο Ωρίωνας του έχει σώσει τη ζωή τρεις φορές – και *είχε ανάγκη* τη βοήθειά του και τις τρεις.

«Ο Ωρίωνας παρέσυρε έναν ψυχοβόρο μέσα στο δωμάτιό μου και μετά τον πασάλειψε σε όλο μου το πάτωμα» είπα μέσα από τα δόντια μου, αλλά ήταν μάταιο. Μέχρι να φτάσουν η

Άαντγια με τον Τζακ, και να μαζευτούμε πέντε για να ανέβουμε μαζί στην καφετέρια, ο Ωρίωνας με είχε σώσει με ηρωισμό από έναν ψυχοβόρο, ενώ μέχρι να τελειώσει το δείπνο (μόνο δύο παιδιά από το έτος μας έκαναν εμετό σήμερα· είχαμε αρχίσει να βελτιωνόμαστε στις προστατευτικές επωδές και στα αντίδοτα) το είχε μάθει φυσικά όλο το σχολείο.

Τα περισσότερα μαλαφικάρια δεν έχουν καν ονόματα· υπάρχουν απίστευτα πολλά είδη, που έρχονται και παρέρχονται. Αλλά οι ψυχοβόροι είναι σοβαρή υπόθεση: ένας μόνος του είχε ξεπαστρέψει μια ντουζίνα μαθητές άλλων ετών, και μιλάμε για έναν εξαιρετικά άσχημο θάνατο που συνοδεύεται από δραματικούς φωτισμούς (του ψυχοβόρου) και εκκωφαντικά ουρλιαχτά (των θυμάτων). Η φήμη μου θα εκτοξευόταν αν ξεπάστρευα έναν ψυχοβόρο ολομόναχη, και θα μπορούσα να το κάνω. Έχω είκοσι έξι πλήρως φορτισμένους κρυστάλλους μέσα στο μικρό, σκαλιστό στο χέρι κουτί από σανταλόξυλο κάτω από το μαξιλάρι μου, τους οποίους φυλάω για μια τέτοια περίπτωση ακριβώς, και επίσης, πριν από έξι μήνες, κάποια στιγμή που προσπαθούσα να μπαλώσω το ξεφτισμένο μου πουλόβερ χωρίς να καταφύγω στη φρίκη του πλεξίματος, έλαβα μια επωδή για διάλυση ψυχών. Ένα τέτοιο ξόρκι θα διέλυε έναν ψυχοβόρο στα εξ'ων συνετέθη *-χωρίς* τα βρομερά υπολείμματα μάλιστα— και θα άφηνε κιάλας πίσω του μια άδεια φεγγοβόλα άχλη. Οπότε, θα μπορούσα να κάνω μια συμφωνία με την Άαντγια, η οποία είναι στην κατεύθυνση των τεχνουργών και έχει έφεση στη χρήση αλλόκοτων υλικών: θα μπορούσαμε να βάλουμε τη φεγγοβόλα άχλη να περιπολεί όλη τη νύχτα ανάμεσα στα δωμάτιά μας. Τα περισσότερα μαλαφικάρια απεχθάνονται το φως. Κάτι τέτοια πλεονεκτήματα είναι

που σου ανοίγουν διάπλατα τον δρόμο για την αποφοίτηση. Αντιθέτως, το μόνο που είχα τώρα ήταν η δυσάρεστη χαρά να είμαι ανάμεσα στους ευεργετημένους του Ωρίωνα.

Αλλά, τουλάχιστον, η όχι και τόσο κοντινή μου επαφή με τον θάνατο μου εξασφάλισε μια καλή θέση στο δείπνο. Συνήθως, αναγκάζομαι να κάθομαι μόνη μου στην άκρη του μισογεμάτου τραπέζιού με τους εκάστοτε κοινωνικούς απόβλητους του σχολείου – διαφορετικά τα άλλα παιδιά σηκώνονται και φεύγουν ομαδικά από το τραπέζι μου, ώσπου μένω ολομόναχη, το οποίο είναι ακόμα χειρότερο. Σήμερα, όμως, βρέθηκα καθισμένη σ' ένα από τα κεντρικά τραπέζια, ακριβώς κάτω από τις ηλιακές λάμπες – μήνες είχα να πάρω τόση βιταμίνη D που να μην προέρχεται από χάπι–, μαζί με τον Ιμπραήμ και την Άαντγια και μισή ντουζίνα άλλα σχετικά δημοφιλή παιδιά – κάθισε μαζί μας μέχρι και ένα κορίτσι από τη μικρούτοικη σύναξη του Μάουϊ. Παρ' όλα αυτά, ο θυμός μου φούντωνε ολοένα καθώς τους άκουγα να μιλάνε με δέος για τα υπέροχα κατορθώματα του Ωρίωνα. Μερικοί μου ζήτησαν κιόλας να περιγράψω τη μάχη. «Να σας πω, πρώτα τον κυνήγησε, αναγκάζοντάς τον να χωθεί στο δωμάτιό μου, ύστερα γκρέμισε την πόρτα μου, και μετά τον πυράκτωσε πριν προλάβω να πω “μπού”, κι έκανε το πάτωμά μου σκατά» πέταξα φουρκισμένη, και σίγουρα φαντάζεστε πόσο καλά το πήραν. Όλοι θέλουν να πιστεύουν ότι είναι ένας υπέροχος ήρωας που θα σώσει τους πάντες. Έλεος δηλαδή!

Αποφάσισα πως ο Ωρίωνας Λέικ έπρεπε να πεθάνει μετά από τη δεύτερη φορά που μου έσωσε τη ζωή.

Όλοι ψιατρεύουν τον Ωρίωνα. Όλοι οι άβηλοι, δηλαδή. Γιατί, αν με ρωτάτε, μπορεί να κρατήσει τα φανταχτερά μαγικά μάχης για τον εαυτό του. Δεν υπάρχει περίπτωση να μπω στην ομάδα των φαν που τον ψιατρεύουν σαν θεό.

Δε χρειάζομαι τη βοήθειά του για να βγω ζωντανή από το Σχοψομαντείο, όπως αυτοί. Τι να μου πουν οι ορδές των τεράτων και των καταραμένων τεχνουργημάτων, τη στιγμή που το πιο επικίνδυνο πράγμα που υπάρχει στο σχολείο είμαι μάβηλον εγώ; Δώστε μου μια ευκαιρία και θα ισοπεδώσω οροσειρές, θα σκοτώσω εκατομμύρια, θα γίνω η σκοτεινή βασίλισσα του κόσμου.

Αυτό τουλάχιστον περιμένει ο κόσμος. Οι περισσότεροι μαθητές εδώ μέσα θα πανηγύριζαν αν ο Ωρίωνας με σκότωνε σαν εκείνα τα τέρατα που σέρνονται έξω από τις αποχετεύσεις. Μερικές φορές, μου φαίνεται πως θα ήθελαν να γίνω η μοχθηρή μάγισσα που νομίζουν ότι είμαι. Το σχολείο σίγουρα το περιμένει.

Αβηλά το Σχοψομαντείο δε θα πάρει αυτό που θέλει από μένα. Ούτε ο Ωρίωνας Λέικ. Μπορεί να μην είμαι η ψιαμπερή ηρωίδα κανενός, αβηλά θα βγω ζωντανή αποδώ μέσα, και θα το κάνω χωρίς να χρειαστεί να σκοτώσω χιλιάδες γι' αυτό.

Αν και σκέφτομαι σοβαρά να κάνω μια εξαίρεση μόνο για έναν.

ISBN:978-618-03-2616-1

9 786180 326161

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82616